

[Ellemann-Jensen]

ler ikke megen tak fra statsministeren i tirs-dags for forårets redningsaktion. Regeringen står altså alene og uden en politik, der kan løse problemerne, og dårligere kan et folketingsår vel næppe starte.

Venstre har lagt en økonomisk politik frem, som på mange punkter afviger fra de grundholdninger, der har styret socialdemokratiets hidtidige politik. Disse holdningsforskelle er vokset i det år, der er gået, siden regeringssamarbejdet mellem venstre og socialdemokratiet brød sammen. Hr. Ole Espersen har talt om en markant ændring i venstre, men det er vor bestemte opfattelse, at det er socialdemokratiet og regeringen, der har bevæget sig bort fra den midterlinje, som det desværre ikke lod sig gøre at fastholde under forsøgene på at klare landets økonomiske krise.

Men også på andre punkter end i den økonomiske politik ser vi, at regeringen har ændret holdninger. Det gælder f. eks. i forhold til omverdenen. Her indledte statsministeren i tirsdays med helt korrekt at minde os om, hvor afhængigt Danmark er af udviklingen i verden omkring os, men beklageligvis gik statsministeren ikke det skridt videre, at han søgte at vurdere, hvordan omverdenen egentlig ser på os.

Netop i denne sommer har den internationale presse været fuld af dybdeborende artikler om Danmark og om Danmarks rolle i det internationale samfund, og det er i denne forbindelse, udtrykket »danmarkisering« er dukket op. Udenrigsministeren forsøgte på socialdemokratiets kongres at vende dette udtryk til noget positivt, men det lykkedes ikke. Det er blevet et udtryk, som i de kommende år vil klæbe til det danske samfund, og som vil fremkalde negative associationer, når Danmarks navn bliver nævnt ude i verden. Det er en ulykke, at det er kommet så vidt, og det kan vi først og fremmest takke regeringens uforsvarlige forsvarspolitik for. Udtrykket »danmarkisering« bruges jo først og fremmest til at beskrive, hvordan et lille rigt samfund søger at skubbe sine forsvarsforpligtelser over på større allierede.

Danmark er stadig væk det rigeste NATO-land målt i forbrugsmuligheder pr. indbygger, og vi er samtidig det NATO-land, der yder mindst til forsvaret, udtrykt i andele af vores indkomst, når vi lige ser bort fra Luxembourg. Ja men er der så noget at sige

til, at vores allierede reagerer stærkt, når vi søger at vikle os ud af fælles aftaler om forsvarets udbygning i takt med prisstigningerne på materiel? Er der noget at sige til, at politikere i andre lande føler det vanskeligt at skulle gå ud og forklare deres vælgere, at nu skal de altså slippe nogle flere skillinger, for at Danmark kan blive forsvaret? Og er der noget at sige til, at svage sjæle i andre lande fristes til også at prøve på at lempe byrderne videre med risiko for at få etiketten »danmarkisering« klistret på ryggen?

Statsministeren sagde – for det plejer statsministre at sige – at regeringen vil videreføre Danmarks udenrigs-, sikkerheds- og markeds politik efter de hidtidige retningslinjer. Men det stemmer ikke overens med de forslag, der er lagt frem om dybtgående nedskæringer i forsvarets mandskab og materiel. Her er der ikke tale om en videreførelse af Danmarks sikkerhedspolitik. Statsministeren roder rundt i begreberne, når statsministeren taler om afspænding, oprustning, sikkerhed og forsvar.

Venstre er enig med regeringen i, at Danmark i forhold til andre industrilande hævder sig smukt, når det gælder u-landsbistanden. Vi er enige med regeringen i, at bistanden bør fastholdes og gerne udvides i det omfang, vi formår. Men det er helt urimeligt at fremstille tingene, som om flere penge til u-landene kan opveje færre penge til forsvar.

Danmark yder ikke noget bidrag til international afspænding ved at skære ned på sit forsvar – tværtimod. Vi risikerer at øge spændingen ved at uddybe kløften i styrkeforholdet mellem Øst og Vest. Vi kan ikke være tjent med, at Danmark på den måde bringer sig i miskredit i det internationale fællesskab, vi er så afhængige af. Det er kun i Pravda, der i sommerens løb har stået rosende bemærkninger om den danske regering, og det er måske derfor, statsministeren, for at sige tak for det, var så hensynsfuld helt at undlade en omtale af udviklingen i Polen i den udenrigspolitiske del af sin redegørelse.

Statsministeren havde heller ikke mange bemærkninger til EF-samarbejdet. I venstre deler vi regeringens synspunkter vedrørende værdien af den fælles landbrugspolitik og nødvendigheden af en fælles fiskeripolitik. Men samtidig er vi bekymrede over den